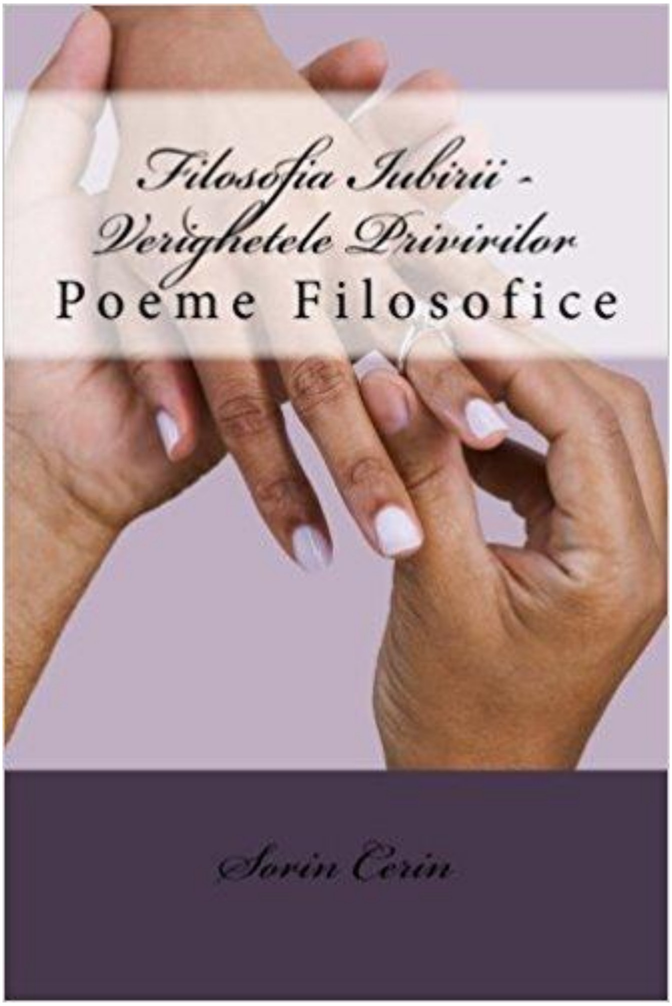

Filosofia Iubirii -
Verighetele Privirilor
Poeme Filosofice
Sorin Cerin

SORIN CERIN

FILOSOFIA IUBIRII -VERIGHETELE PRIVIRILOR

Poeme filosofice

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII
-VERIGHETELE PRIVIRILOR
-poeme filosofice-

2017

Manufactured in the United States of America

ISBN-13:
978-1546647539

ISBN-10:
1546647538

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII
-VERIGHETELE PRIVIRILOR
-poeme filosofice-

După lecturarea volumului *Filosofia Iubirii – Verighetele Privirilor*, am decis să atașez fără să scot ancorele, așa cum apare în forma lui orginală, articolul Sorin Cerin, din enciclopedia Metapedia, la data de 25 Aprilie 2017, pentru a putea face, pentru cei ce doresc, un periplu prin titlurile cărților scrise de mine sau prin notele critice dedicate acestora.

Vă mulțumesc,
Sorin Cerin

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII
-VERIGHETELE PRIVIRILOR
-poeme filosofice-

CUPRINS

- **Sorin Cerin – Enciclopedia Metapedia**

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII
-VERIGHETELE PRIVIRILOR
-poeme filosofice-

1)Verighetele Privirilor

M-am înțepat de spinii Gândurilor,
încercând să rup trandafirul Dorului,
pe care să-l dăruiesc Trecutului,
Iluziilor Fericirii,
din care ne-am hrănit,
Destinul,
supărat pe Cerul Pasiunii,
sub bolta căruia ne țineam de mână,
Verighetele Privirilor,
pierdute acum,
printre Lacrimile Amintirii,
unde strigă disperate după ajutor,
gata să se înece,
fără ca să mai am tăria,
să le salvez,
din ceața deasă a Întrebărilor,
care-L umilesc neîncetat,
pe Dumnezeu.

2) Din Nemurirea Stelei

Doar tu poți să cânți,
 la Orga Inimii,
din Catedrala Sufletului meu,
unde ne-a venit Destinul,
să se închine,
la îmbrățișarea Cerului de Speranțe,
cu Pământul Plămădirii,
mugurilor de Sentimente,
pe care i-am cules,
pentru tine,
în buchete de Adevăr,
nu înainte de a naviga,
pe Oceanul Sângelui înfierbântat,
al Regăsirii,
din Nemurirea Stelei,
care ne-a adus Lumina Divină,
a Iubirii.

3) La Icoanele Cuvintelor

Câte Riduri,
 să fi bătut Inima Destinului,
când și-a privit ora exactă,
 a Întâlnirii cu noi înșine,
pe fruntea unui Dumnezeu,
pe care l-am făurit împreună,
devenind numai al nostru,
căruia i-am clădit,
 Catedrale întregi de Iubire,
la Icoanele Cuvintelor cărora,
 am îngenuncheat,
rugându-ne,
 ca Timpul,
 să nu ne spulbere,
  Eternitatea,
din Sărutul plin de patimi,
al Lacrimilor,
unei Iubiri.

4) Ignoranțe

Alunecasem,
 într-atât de mult,
 în Ignoranțe,
încât Gândurile,
 ne-au devenit,
mucegăite în calea unui Dumnezeu,
pe care,
 nu l-au mai recunoscut,
nici Întâlnirile,
cu ajutorul cărora,
 ne-am fardat,
Ochii de Cer ai Uitării,
 înecați în Carnea Iluziilor Fericirii,
 aflate deja în putrefacție,
și care,
 începuseră să miroase,
 îngrozitor,
prin porii descuamați ai Clipelor,
din care ne-am făurit,
Destinul.

5) Mușchiul Morții

Câți stropi,
ar fi reușit,
să ne calce,
 Clipa Eternității,
în picioarele pașilor,
 Apei Vieții,
prin care să înotăm,
înfrângând,
 Stâncile Destinelor,
pline de Mușchiul Morții,
de pe fruntea Existenței,
lipsită de Colacul de Salvare,
 al Adevărului Absolut,
din Dumnezeul,
care ne-a dat Suflarea,
Iluziilor Fericirii?

6) În Privirile Destinelor Oarbe

Gratii de Iluzii ale Fericirii,
Vieții și Morții,
străjuiesc,
Sentimentele,
umilite de Cerul plin de nori,
al Cuvintelor,
care ne spală Apa Gândurilor,
cu ploile Focului Sacru,
al Iubirii,
ce ne arde,
tulpinile Viselor,
care ne udă țărâna Trupurilor,
hrănindu-ne,
Săruturile Eternităților din noi,
ce înmuguresc,
în Privirile Destinelor Oarbe,
ale unei Lumi,
pe care n-am înțeles-o,
niciodată.

7) Tăișuri reci și însângerate

Eram atât de mult tu,
încât nici Zorii,
nu ne mai puteau închide porțile masive,
ale Pleoapelor unor Orizonturi,
în care ne pierdeam Firile,
a căror plumb,
atârna atât de greu,
peste Inimile Destinelor,
ce-abia mai reușeau să ne țină,
Calea împătimită a Iubirii,
împreună,
de tăișurile reci și însângerate,
care sfârtecau tălpile nehotărâte ale Clipelor,
pe care le traversam,
prin incertitudinea,
Iluziilor Fericirii,
care ne apropia de Despărțire,
cu fiecare Sărut,
al Zilelor,
care ne purtau sfioase,
prin buzunarele din ce în ce mai învechite,
ale Anilor,
triști și dezinteresați,
de Viitor.

8) Cu adevărat Nemuritori

Zodii rujate de Indiferență,
rănesc Speranțele costumate cu Promisiuni,
la Balurile Mascate ale Întâmplărilor,
care nu se mai adeveresc,
Niciodată,
din spatele Zâmbetelor înghețate ale Iernilor,
pe care ne patinează Sângele înfierbântat,
de dorul de noi înșine,
care nici măcar nu mai știm,
de cât de demult am plecat,
din Sinceritatea Privirilor,
de care am fugit,
crezând că sunt,
Ancorele Lacrimilor de Cer,
care ne prind Fericirea,
în chingile Suferinței,
fără să știm,
că fluviul Timpului propriilor Destine,
a trecut de podurile Eternității,
și că ne va duce,
către cascada Infernului,
prin care nu mai eram noi,
cei de dinainte,
de Iluziile Fericirii, Vieții și ale Morții,
cu adevărat,

Nemuritori.

9) Fără să știm unde vom ajunge vreodată

Aripi stoarse,
de Lacrimile Viselor,
care se prelingeau neputincioase,
în Ridurile Sfârșitului de Lume,
pe care navigam,
fără să știm,
unde vom ajunge vreodată,
sperând,
totuși,
că velele deschise ale Cuvintelor,
care se descompuneau pe zi ce trece,
în Sufletele noastre,
pătate de umbrele Trecutului,
ne vor duce,
până Dincolo,
de Zâmbetele Cimitirelor de Speranțe,
în ale căror cataracte,
s-au sfârșit atâtea și atâtea,
Iubiri.

10) De Singurătatea noastră

Avalanșe de Întrebări,
se prăbușeau neputincioase,
peste Eternitatea Clipei,
care se prăbușea,
dusă la vale de către Destin,
spre a fi fărâmată,
de Stâncile colțuroase și tăioase,
ale Fumului unei Amintiri,
care se ridica dureros de inert,
către Zorii unui Viitor,
pe care nu i-am fi dorit niciodată prezenți,
la Cafeaua de Dimineață,
a Iluziilor Fericirii,
care ne-a băut,
odată pentru totdeauna,
Singurătatea,
săturându-se în sfârșit,
cu Despărțirea,
noastră,
de care s-a înecat,
împietrind,
pentru totdeauna,
la masa plină de Regrete,
a Timpului.

11) Peste Corturile Făgăduințelor

Urme descompuse de Virgule,
care nu și-au mai găsit locul,
printre Cimitirele de Speranțe,
care ningeau grele și apăsătoare,
peste Corturile Făgăduințelor,
rupte și descărnate,
din Ochii de Cer,
care nu-și mai puteau închide,
pleoapele Sentimentelor,
ascunse în Infernul plin de Tenebre,
al unor Iubiri,
rătăcite și încâlcite,
prin ghemurile Iluziilor Fericirii,
ale Vieții și ale Morții,
ale căror ațe,
ne-au devenit Destine,
care ne vor spânzura la nesfârșit,
Eternitățile Clipelor pierdute în neantul,
Disperării,
din Sângele Apusurilor acestei Lumi,
care se scurge încet dar sigur,
către Oceanul Deșertăciunii,
din care s-a născut.

12) Să ne reconstruim Trecutul

Rece și inert,
Răsărit de Privire,
mă pierd,
în Sângele aprins de Focul Sacru,
al Simțirii,
navigând pe Valurile Zilelor noastre,
care lovesc cu durere,
în porțile încătușate ale Destinului,
ferecat în Infernul Iluziilor Fericirii,
ale căror Iubiri,
împânzesc Cimitirele de Vise,
pline de Paianjenii mari și amenințători,
ai Deșertăciunii,
din Inima de Mocirlă,
ai cărora,
ne-am modelat,
Ulciorul,
propriei noastre Eternități a Iubirii,
care am crezut,
că nu se va sparge niciodată,
din cioburile căruia,
reîncercăm acum,
să ne reconstruim,
Trecutul.

13) Zdrențele Compromisurilor

Mi-am făcut din Sânii Zilelor,
Corset de Regrete,
pe care l-am vândut Timpului,
pentru a-l dărui fiicelor sale,
Clipele,
din care orice Iluzie a Fericirii,
își va naște,
Zdrențele Compromisurilor,
care vor deveni Vise,
din care Libertatea,
își va face cofraje de Adevăruri,
în care ne vom turna,
Matricea Inimilor noastre,
cu atât de multă Iubire,
încât,
nici o Deșertăciune nu va mai rezista Tentației,
de a fi Împreună,
înaintea,
Pandantivelor Eternității,
pe care le vom așeza la Respirația Fericirii,
ce o vom transforma,
în Felinare de Dorințe,
aprinse de Focul Sacru,
al Sărutului,

care ne va arde la nesfârșit Cerul Amintirilor,
din care Zeii Speranțelor,
își vor făuri pentru totdeauna,
Platoșe de neînvins,
Uitarea.

14) Tusea lor Seacă

Cine ar mai ști,
câte Lacrimi de Săruturi,
ne-ar fi murit pe Câmpul de Luptă al Uitării,
din care ne-am făurit,
Scuturile Regăsirii,
în spatele cărora ne-am ruginit Clipele,
ce-au răcit atât de tare,
încât Tusea lor Seacă,
de noi înșine,
abia mai putea,
să ne respire,
Destinele,
în Inimile cărora,
ne-am împiedicat,
ajungând să ne batem de unii singuri,
Cuvintele,
Iluziilor Fericirii,
în care nu mai crede Nimeni,
darămite,
noi?

15) Trupul Viu al Focului Sacru

Lasă-mi Steaua dăruită,
de Iluzia Morții din mine,
căruțașilor ce vor să ne mintă Viitorul,
Prezentului,
în care am înotat,
răzvrătiți de Aripile,
pe care le-am pierdut,
în Adâncurile Cuvintelor,
din care în afară să ne înecăm,
Adevărul Absolut al Iubirii,
nu am înțeles,
Nimic altceva,
decât Despărțirea de noi înșine,
pentru a ne sculpta,
Trupul Viu al Focului Sacru,
din Trecutul care ne frământa într-una,
Eternitatea,
unde ar fi trebuit,
să ne regăsim,
odată pentru Totdeauna,
în aluatul Fericirii,
care doream să dospească,
și în noi.

16) Bântuit de Noi

Nici măcar o Urmă,
de Zâmbet,
n-am mai găsit,
în Sufletul tău,
Bântuit de Noi,
atunci când am început să ne împletim,
Iluziile Amintirii,
de cele ale Fericirii,
pentru a ne făuri,
Coșurile de Iubire,
în care să ne purtăm Clipele,
Eternității,
cu Parfumul cărora să ne spălăm,
Zilele obosite și transpirate,
de atât de multă muncă,
pe arăturile Speranțelor,
în care vroiam să ne sădim,
întreaga Iubire,
ce speram că ne va răsări,
odată cu Fericirea,
pe Ramurile Adevărurilor Absolute,
fără de Păcate Originare,
ale Iluziilor Morții din noi.

17) Un Graffiti al Respirației

Nu credeam,
 să-mi îneci Lacrima Timpului,
în Iubirea Trupului Amintirii,
din Țărâna căruia,
 să ne arăm Ogorul Regretelor,
pe care să-l însămânțăm,
cu Privirile pierdute,
ale Apocalipsei Clipelor,
din noi,
care au început să ne ardă,
topindu-ne Clipele Eternității,
în care am fi putut,
undeva-cândva,
să ne ascundem,
Trecuturile,
alături de Viitorul,
în care am fi devenit,
o Catedrală a Iubirii,
la Pereții căreia,
s-ar fi rugat,
toți Îngerii Iluziilor Fericirii acestei Lumi,
pe care am fi mâzgălit-o,
cu un Graffiti al Respirației,
abia renăscută,
din noi înșine,

devenind Icoană a Sufletelor,
Noastre,
care n-ar fi cerut niciodată,
Zile sau Ani,
la Cutia Milei,
unui Dumenzeu,
al Nimănui.

18) Vise Năruite

Să nu-mi spui că Gratiile Amintirii,
se pot tăia vreodată,
dincolo de Porturile unde ar fi poposit,
Eternitățile din noi,
pe care nici un Târg,
al Vechiturilor bulevardiere,
ale Speranțelor,
nu le-ar putea vinde,
unor Vise Năruite,
din care să ne putem construi,
Iluziile Fericirii Viitorului,
la pereții Cuvintelor cărora,
să ne putem plânge,
Cimitirele de Săruturi,
în care ar fi crezut odată,
Iubirea,
pe care am alungat-o crezând,
că este prea Singură,
și lipsită de Sensul,
Nemuririi,
din care ne-am făcut Veșmintele de Dor,
ale Zilelor fără de Sens,
ce vor veni,
peste,
Podurile Ridurilor,

ruinate,
de noi înșine.

19) Dulceața Zilei

Să-mi lași buchetul de Urme,
în Vaza Regretelor,
pe care vreau să o sparg,
la Târgul Amintirii,
din cioburile căreia să-mi reclădesc,
Țesuturile Iluziilor Fericirii,
în Sângele cărora să-mi înec,
amăreala unui Viitor,
care se va servi,
la masa Cuvântului Debusolat,
fără garnitură de Păreri,
ale altora,
în care nu ne-am fi regăsit,
rece și fără pic de Regrete,
Sărutul,
care ne-a rupt Eternitatea Clipei,
îndeajuns de spartă,
în Regretele Zodiilor Ascuțite,
săgeți împlântate în Dulceața Zilei,
aflată mereu pe Moartea Speranțelor,
unde nici măcar un Nor de Uitare,
nu-și mai dorește să cadă,
cu umbra lui indiferentă,
peste ploile pline de țepi,
ale Ochilor de Cer,
prin care ne vede,
Dumnezeul Orb al Creației,

Destinul.

20) Ce fel de Cheie

Iartă-mi Doamne,
toate Fulgerele de Păcate Originare,
ce-ar fi tunat,
peste Pălmile Iubirii,
la care ne-am închinat,
loviți și dezorientați,
Mântuirea de noi înșine,
cei reclamați de Iluziile Fericirii,
ca fiind vinovați,
de prea mult Devotament,
din care ți-ai clădit,
întregul Paradis,
de Catedrale ale Suferinței,
ale căror Porți de Suflete,
ne-au rămas deschise,
neștiind ce fel de Cheie să folosim,
împotriva,
Iluziilor Morții,
pe care le-am fi dorit,
închise pentru totdeauna,
știind că întreaga Creație,
ne-a dăruit din acestea,
cărămizile Nemuririi,
din Cimitirele,
împăienjenite de către Deșertăciune,

ale Pașilor noștri.

21) Pâinea unui Sărut

Frunze ruginite de Gânduri,
cad grele pe frunțile obosite,
ale Clipelor,
din care ne-am făurit,
o întreagă Lume,
a Pâinii unui Sărut,
din care ne-am tăiat fiecare,
câte o felie de Adevăr,
pe care să-l mestecăm alături de Destin,
până când vom ajunge să ne înțelegem,
sensurile Iluziilor Fericirii,
ale Vieții și ale Morții,
care curg prin sângele Cuvintelor noastre,
odată cu Focul Sacru al Iubirii,
căreia,
îi spălăm fierbințeala,
Întrebărilor,
de atât de multe Răspunsuri,
care o pătează,
adeseori,
cu Sinceritatea Străinului din noi.

22) În mod voluntar

Mi-am risipit,
în mod voluntar,
sperând la Fericire,
adeseori,
Mugurii Zilelor,
în care înfloreau,
sfioase și rănite,
Amintirile,
ce mi-au clădit o Lume,
a Compromisurilor,
care nu se puteau bandaja,
pe tălpile tăiate,
de cioburile clepsidrelor din Priviri,
pe care le sparse Timpul,
în jocul disperat,
de-a Moartea și Viața,
pe care Iluziile Existenței ni-l impune,
ca fiind Adevărul Absolut,
al Deșertăciunii noastre,
existențiale.

23) Virginitatea Timpului

Zeii decolorați ai Trecutului,
mi-au promis Lacrimile Stelelor,
ale căror Eternități pustii,
se mistuie,
 în Focul Sacru de Sfârșit de Lume,
al Iubirii,
în care aș fi înotat,
fără să fiu răpus de fierbințeala,
vulcanică,
a Veștilor,
primite de la Clipa,
în care ne-am pierdut,
Virginitatea Timpului,
învățând pentru prima oară,
să murim împreună,
Despărțindu-ne,
de noi înșine.

24) Numele unui Dumnezeu

Unghiile de cremene,
ale Amintirilor,
scrijelesc pe tulpinile Clipelor,
numele unui Dumnezeu,
care ne-a dăruit,
Inimile unor Speranțe,
pe aripile cărora,
să devenim primii care vor zbura,
atât de departe de noi înșine,
încât nici un Timp,
să nu ne mai poată prinde,
în plasele sale,
cu Ochi de Bătrânețe,
care ne privesc neputincioși,
din colțurile întunecate,
ale Absurdului,
care ni se scurge prin venele Destinului,
sângerând,
mereu a Deșertăciune.

25) Încă de pe Vremea

Verighete de Virgule,
ne strâng,
degetele arătătoare ale Cuvintelor,
la nunta cărora,
suntem invitați să devenim,
o Eternitate,
care să se închine,
la Altarul propriei noastre Conștiințe,
atât de gol de Icoanele Iubirii,
încât pare a fi mai degrabă,
un panou care ne afișează scorul,
dintre echipele,
Iluziilor Fericirii și ale Iluziilor Morții,
ce vor juca nebunește,
întreaga noastră Existență,
până când,
vom realiza,
că am devenit îndeajuns de pregătiți,
pentru a nu mai fi noi înșine,
pe aleile pline de regrete,
ale Cimitirelor unor Adevăruri,
pe care le-am fi putut întâlni,
undeva-cândva,
încă de pe Vremea,
când acestea erau în viață.

26) Ne asculta politicoasă

Regrete de Catifea,
închise cu Butonii ruginiți,
ai Cămășii de Gânduri,
purtate la serata Uitării,
unde te-am întâlnit,
Privire dulce,
a Iluziilor Morții,
fără să ne putem deslipi,
întreaga Seară,
de Promisiuni,
unul de celălalt,
vorbind vrute și nevrute,
Conștiinței,
care ne asculta politicoasă,
sorbind câte o înghițitură,
de Clipă alcoolică,
tare și fierbinte,
precum ne era Dumnezeul Iubirii,
pe care l-am întrebat,
dacă mai rămâne la petrecerea Viselor,
care tocmai ni se năruiau,
la picioarele Zilelor,
alături de Străinul din noi,
care părea să nu poată înțelege,
de ce Dumnezeu tocmai ne părăsește,
lăsând în locul Lui,
Singurătatea.

27) Boruri cât mai largi

De când am început să purtăm,
boruri cât mai largi de nori,
la Pălăriile Sentimentelor,
pentru a ne feri,
de Ploile de Clipe,
ce ne-ar fi udat,
Privirile pierdute,
prin fulgerele care ne săgetau,
Țărâna supusă Iluziilor Morții,
am început să ne întrupăm,
în Statuia Cuvântului Nemurire,
fără să ne dăm seama,
că era amplasată pe una din aleile,
Cimitirului Destinelor,
care ne aparțineau și nouă.

28) Lava Simțirilor

Rădăcini descărnate de Vise,
bat în ferestrele Viitorului,
zgâriindu-i sticla opacă și întunecată,
a Iluziilor Morții,
gata oricând,
să ningă o nouă zăpadă de Cuvinte,
reci și înfrigurate,
peste Lumea al cărei înțeles,
se pierde în Privirile glaciale,
pierdute,
prin Icoanele Catedralelor de Iubiri,
ce-au fost cândva la fel de fierbinți,
precum este Lava Simțirilor,
ce curge prin Sângele Istoriilor,
încremenite,
în Urmele Străinului din noi,
singurul care ne-ar fi înțeles,
Singurătatea,
dacă nu ne-ar fi părăsit,
la brațul,
propriilor noastre Iluzii ale Fericirii.

29) Albinele Amintirilor

Când toate Veștile,
se strâng,
în buchetele de Flori de Gheață,
ale Lacrimilor,
din care-și extrag seva amară,
albinele Amintirilor,
care ne înțeapă Trecutul,
denaturându-l într-atât,
încât,
toate aripile sale rătăcite,
se frâng,
sub cerul de plumb,
al Destinului,
a cărui fereastră închisă,
nu lasă să se întrevadă nimic altceva,
în afară,
de Gândurile spulberate ale Viitorului,
aduse pe valurile sălbatice și pline de furie,
ale Zilei,
care nu vrea să ne recunoască,
Rătăcirea,
unica care ne-ar mai putea îndulci,
cafea unei Dimineți pierdute,
mereu,
de noi înșine.

30) În care am crezut atât de mult

Zdrobiți de colții de granit ai Timpului,
Anii,
abia-și mai duc Lipsurile de Plumb,
care curg topite,
prin venele Întâmplărilor,
împărțite Speranțelor,
din care ne-am clădit și noi,
Infernul unui Paradis,
pe care l-am denumit,
ca fiind al Regretelor,
pline de Remușcări,
de fiecare dată,
când am simțit Focul Sacru,
mistuitor,
al Veninului Singurătății,
cum ne risipește pe nimic,
Clipa Eternă,
agonisită atât de greu,
la masa Privirilor aprinse
de făcliile stelei,
unei Iubiri,
în care am crezut,
atât de mult.

31) Pe frunțile Sentimentelor

Zâmbete stinse,
pe plita înghețată a Uitării,
ce pare a fi nefolosită vreodată,
de Focul Sacru,
al Iubirii,
pe care să fiarbă,
nectarul Zeilor unui Sărut,
din care să-și coase întreaga Lume,
Frontierele fără margini,
ale Iluziilor Fericirii,
care să zboare libere,
spre Ferestrele de Cer,
mereu deschise,
să nu se mai prăbușească,
niciodată,
pe frunțile Stentimentelor,
noastre,
străbătute de Ridurile adânci,
ale unui Destin,
prin crevasele căruia,
se revarsă și acum,
Singurătatea.

32) Nici măcar nu existase vreodată

Să nu promiți niciodată nimic,
Adevărului,
care te poate pedepsi,
cu sfârșitul și începutul,
unei Lumi,
atât de străină de noi,
încât nici un pas,
oricât de mare sau de mic,
ar fi,
n-ar putea să-i cuprindă,
Sensul unui singur Înțeles,
real,
fără de Iluziile Fericirii și ale Morții,
de care să-și lege Amărăciunea,
Viselor,
pentru a le spânzura,
cu propriile Împliniri,
de Clipa,
care nici măcar nu existase vreodată,
în Inima ta.

33) Să ne ascundem Regăsirea

Balade fără de sfârșit,
cântate de Stelele Norocului,
Iluziilor Fericirii,
Vieților și Morților,
unor Vise,
despletite din părul unei Conștiințe,
uneori divine,
alteori diabolice,
ale unui Dumnezeu,
atât de străin de noi,
atunci când nu ne aflăm,
Nemurirea Clipei,
în care am dori,
să ne ascundem Regăsirea,
în acest Univers,
al Nimănui.

34) Din care ne-am făurit Calendarele Viitorului

Vulcanii de Simțiri,
își revarsă lava stelară a Pasiunilor,
peste Patimile,
 îndurate,
 de Clipele Mântuitoare ale Iubirii,
din care ne-am făurit,
 Calendarele Viitorului,
căruia am dorit să-i furăm,
aripile Răsăriturilor,
spre a nu ne rătăci niciodată,
 în Noaptea Speranțelor neîmplinite,
din Sufletele cărora am aflat,
în cele din urmă,
că Steaua noastră,
nu ne uită niciodată,
luminându-ne cu torța Amintirii,
calea Destinului,
de care am crezut,
 că putem vreodată fugi,
fără să știm,
că oriunde am fi mers,
tot în Cimirele Viselor,
 unei Singurătăți,
am fi nimerit.

35) Pe căile rătăcitoare

Stropi de sânge,
pălmuiesc Lacrimile Cerului,
plin de Ridurile Apusurilor,
înroșite,
de atât de multe Sentimente pierdute,
pe căile rătăcitoare,
ale Spațiilor unor Vise,
lipsite de Orizonturi,
ale atâtor Iubiri,
condamnate,
la Iluziile Morții și ale Vieții,
de către un Destin neiertător,
pentru care Păcatele Originare,
ale propriului Dumnezeu,
pot fi plătite,
prin Târgurile Existenței,
de fiecare suflare,
pe care acesta a creat-o,
Suferinței.

36) Munți de Frământări

Zidurile de Cuvinte,
se înalță semețe,
peste frunțile încremenite,
ale Munților de Frământări,
pe versanții cărora alunecăm,
duși de avalanșa Amintirilor,
care ne lovesc,
de stâncile goale,
reci și ascuțite,
ale Prezentului,
până când Stelele Destinului nostru,
sângerează atât de tare,
pe bolta căzătoare a Simțirii,
care ni se îneacă,
cu Lumina Divină pierdută,
din Privirile,
ce se pierdeau undeva-cândva,
în Nemurirea,
Iubirii.

37) În Altarul Stelei Iubirii noastre

Câte scări să fi numărat Dumnezeu,
până când a decis,
că e bine să urce la Infinit,
creând pentru aceasta,
Iubirea,
a cărei aripi,
chiar și atunci când se frâng,
devin Nemuritoare,
peste Inima de Cer a Nesfârșitului,
din care și-a croit Destinul,
Tainele Fericirii,
la care să ne închinăm,
în Altarul Stelei Iubirii noastre,
pe care ne-am jurat,
că nu o vom părăsi,
Niciodată.

38) Arta de a Seduce

Vrăji de Vorbe-n Vântul Deșertăciunii,
duse către Zările necuvântate,
ale Ghearelor Libertății,
de a fi în stare,
să ne croim Iluziile Fericirii, Vieții și ale Morții,
pe măsura propriilor noastre Sentimente,
pe care le-a născut Infernul unor Zodii,
ale căror Speranțe ni se odihnesc și acum,
prin Cimitirele de Împliniri,
pline de monedele aruncate de către Vremuri,
în Fântânile tulburi ale Norocului,
să vadă dacă pică,
Capul sau Pajura,
cu aripile frânte,
a puterii de a Iubi,
ale Destinelor,
rupte din Calendarele Anilor Apuși,
din care și-au clădit cavourile de Cuvinte,
îndeajuns de solemne,
Arta de a Seduce,
care să ne lustruiască Amăgirea,
pentru a fi,
cât mai strălucitoare,
în Zorii Singurătății,
pe care i-am aprins împreună.

39) Sărutul plin de Eternitate

Nimeni nu va putea să împartă vreodată,
Întregul unei Iubiri,
ale cărui forme,
le-a împlinit Dumnezeu,
pe roata Creației Sale,
transformându-l într-o Cană,
a Unicului Adevăr,
din care să ne bem Apa Vieții,
fără să avem parte,
de câtuși de puțină Iluzie,
atunci când simțim cu sinceritate,
Nemurirea,
în Sărutul plin de Eternitate,
ale Privirilor,
în care nu scufundăm Existența,
fără să ne mai intereseze vreodată,
Sensul Morții,
oricât de rătăcit sau de rece ar fi,
pierdut,
în Sângele Țărânei,
pe care nici unul dintre noi,
nu o mai doream întrupată,
în Cuvintele,
care oricum,
nu-și mai aveau rostul.

40) Nota Rușinoasă de Plată

Dacă Dumnezeu,
n-ar fi pariat oricât pe Paradis,
poate că nu am fi avut azi Infernul,
Păcatelor Originare,
ale Iubirii,
în care n-a crezut la început,
îndeajuns de mult,
încât să se hotărască cu adevărat,
să o dăruiască Unicului Său Fiu,
pentru ca acesta să se poată întrupa,
pe aripile Nemuritoare,
ale Împlinirii în această Lume,
care suferă din greu,
să-i plătească,
Nota Rușinoasă de Plată,
a Tatălui,
pentru Desfrâul Său Dumnezeiesc,
pentru care există Regrete și Despărțiri,
în această Existență,
unde majoritatea nici măcar,
nu ajung să cunoască,
unicul Sentiment adevărat și înălțător,
al Adevăratei Iubiri.

41) Nu-l poate înțelege nici o Iubire

Zile gârbovite și lipsite de Sens,
se îndeasă la rândul Iluziilor Fericirii,
care le macină Clipele,
în frânturi de Eternități,
din care nimeni nu poate să guste,
fără să se taie,
de ascuțișul săbiilor de Vorbe-n Vânt,
vânate de către Destinul,
fățarnic și plin de sine,
care mai crede și azi,
că orice Viață se poate consuma,
fără Moarte,
atunci când iubești cu adevărat,
Deșertăciunea,
Adevărului,
pe care nu-l poate înțelege,
nici o Iubire.

42) Detaliile Tainelor

Mi-am prins Ziua,
la frontiera dintre mine și tine,
încercând să-i eliberez,
strânsoarea Destinului,
unde am înțeles,
că putem să ne pierdem,
îndeajuns de mult,
în Detaliile Tainelor,
lăsate de Creație,
Iubirii,
spre a ne fi mai ușor de înțeles,
Iluziile Fericirii din noi,
pe care le-am fi dorit,
scurse în țărâna Întrupării,
în noroiul căreia să rămână,
întreaga Frustrare a Lumii,
fără să mai poată urca vreodată,
până la treptele,
Catedralelor Privirii noastre,
pentru a nu ajunge,
la Icoanele Sufletelor,
pe care ni le-au pictat,
Genele nenăscute încă,
ale Îngerilor din noi,
cărora le-am promis,
că vom fi împreună.

43) Până la refuz

Câte Clipe să ne fi ars,
Iluziile Fericirii,
încât nu am mai reușit,
să ne clădim cărămizile Vieții,
deasupra Idealurilor,
risipite prin fața Altarelor,
unor Sentimente,
dezrădăcinate de propriul Sine?,
pierdut și el,
la ruleta unui Destin,
încețoșat,
de atât de multă Deșertăciune,
care ne umple,
până la refuz,
paharul Iluziilor Vieții,
și ale Morții.

44) Dezmățul unui Dumnezeu Absurd

Căni debusolate și pustii,
ale unor Suflete,
din care nu mai bea nimeni,
Apa Iluziilor Vieții,
stau înșirate,
pe la porțile închise ale Paradiselor,
care nu mai funcționează,
după Orarul prelungit,
al Nașterilor noastre,
atât de târzii,
pentru Zilele Fericirii,
încât,
doar ușile Infernului,
mai sunt deschise,
acestui Timp,
pe care Nimeni nu mai vrea să-l recunoască,
ca fiind,
Dezmățul unui Dumnezeu Absurd.

45) Catedrale pierdute

De când cu moda,
Catedralelor pierdute,
la Jocurile de Noroc,
ale Viselor Deșarte,
prin Gunoaiele Sufletelor,
am devenit,
Curelele de Transmisie,
dintre Infern și Dumnezeu,
pe care le mai ung din când în când,
Iluziile Fericirii,
cu câte un strop de Moarte,
ce-abia reușise,
să scape de Viață,
mai vie și nevătămată,
ca Niciodată.

46) Cimitire de Aspirații

Între Verosimil și Adevăr,
există,
Iluzia Realității,
pe care doar Moartea,
o poate dovedi,
în vâltoarea de legislații existențiale,
pe care Regulile le impun,
cu tărie,
Caracterelor,
lipsite de propriile Vieți,
ce le-au fost vândute,
mai demult decât Vremurile,
Cimitirelor de Aspirații,
pe care nici un Dumnezeu,
nu le mai aspira vreodată,
fiind atât de Gol de conținut,
încât Paradisul Său,
consta doar în preamărirea de Sine,
care nu mai era demult a noastră,
cei care L-am clădit astfel,
cu toate ierarhiile Sale îngerești,
la care nu vom ajunge,
Niciodată.

47) Iar Obsesiile

Dacă ne-am fi căutat mai des,
Comorile Sufletelor,
în noi înșine,
decât în afara Pașilor pierduți,
prin Crâșmele Iluziilor Fericirii,
Cerul Speranțelor,
nu s-ar mai fi poluat,
cu plumbul greu al Neîmplinirii,
iar Obsesiile,
pierdute prin grotele,
Geloziilor,
n-ar mai fi devenit,
un înlocuitor de nădejde,
al Iubirii,
îmbrăcată din ce în ce mai sumar,
cu Anii de Carton presat la rece,
de Clipele,
pe care,
nu le va mai prinde din urmă,
Niciodată,
Sinceritatea.

48) Ne-au însuflețit Existența Absurdului

Dacă Dumnezeu este Iubire,
de ce rezidurile acesteia,
ne sunt,
Iluziile Vieților,
Fericirilor și Morților noastre?,
pe care suntem obligați,
să le ducem,
prin toate gropile Cimitirelor de Speranțe,
care n-au avut niciodată parte,
de un cavou la fel de somptuos,
precum este cel al Deșertăciunii,
care a fost predestinată,
să controleze întregul sector funerar,
al Cuvintelor care ne-au însuflețit,
Existența,
Absurdului.

49) Ne hrănește Orgoliile

Aripile rebele,
de Ceață Sentimentală,
fâlfâie spasmodic,
prin candoarea unor Cuvinte,
în care s-au ascuns,
reci și nepăsătoare,
Zilele inconştiente,
ale Obsesiilor,
ostenite,
de atâta cățărat,
pe culmile Iluziilor Vieții și ale Morții,
pentru a primi în dar,
premiul cel mare al Deșertăciunii,
care ne hrănește Orgoliile,
menite să ne devină,
unicul acoperiș deasupra capului,
Iluziilor propriilor noastre Fericiri.

50) Nonconformismul unui Dumnezeu

Cât Adevăr,
poate să curgă,
prin Sângele Cuvântului Primordial,
dacă Iluziile Existenței,
sunt cele care desăvârșesc,
Realitatea Minciunii?,
de a fi partizanii conceptuali,
ai Nonconformismului unui Dumnezeu,
pe care l-am creat,
după chipul și asemănarea noastră,
dar care a fost dintotdeauna,
mai departe de noi,
decât orice alt Reper al Conștiinței,
pe care,
Sinele Străinului din noi,
și l-ar putea imagina?

51) Obsesiv și trist

Pălmile Zilei,
spală Ochii încercănați ai Zorilor,
de propriul Întuneric,
al Iluziilor Fericirii,
din care ne-am întrupat Speranțele,
ce vor rămâne nemăritate,
cu Visele Împlinite ale Viitorului,
posomorât,
obsesiv și trist,
gata oricând să se răzbune,
până și pe Infernul nonsensului existențial,
din noi,
cei care i-am fi dus la Altarul Iubirii,
cu atât de multă voință,
încât le-am fi construit,
adevărate Catedrale de Pasiuni.

52) Portmoneul Speranțelor

Câte ulcioare,
să fi spart la Apa Vieții,
Dumnezeu?,
încât ne-a creat,
numai din Iluzii,
unicul Sens al Existenței?,
pe care să-l purtăm,
ca medalion de credință,
la gâtul sugrumat al Fericirii?,
gata să-și dea mereu Ultima suflare,
de când există Lumea Conștiinței,
care atunci,
când se privește,
în Oglinda Adevărului Absolut,
o apucă Angoasa și Disperarea,
știind cât de fățarnică este Frumusețea,
care lenevește lascivă,
pe Portmoneul Speranțelor,
atât de gol,
din Privirile noastre.

53) Maximum de profit

Ziduri haine și lipsite de Scrupule,
ne înconjoară,
nimicul Iluziilor Fericirii,
unica avere ce ne-a mai rămas,
din firimiturile Creației unui Dumnezeu,
care avea nevoie,
de Pașii Șoaptelor noastre,
care să-i cerșească Mila,
pe la Pereții scorojiți de Suflete,
din Catedralele Mântuirilor eterne,
împovărate,
de Luxul Păcatelor Originare,
din care Patronii Conștiințelor,
Ierarhizați în cete îngereșeti,
ale Paradiselor și Infernelor din noi,
scot maximum de profit,
din sângele scurs pe caldarâmul Despărțirii,
ale Iubirilor noastre.

54) Catedrale de Poeme

Învață-mă Doamne,
să-mi clădesc,
cel puțin o fărâmă de Adevăr,
care să nu fie perceput,
prin Iluziile Conștiinței,
care ne calcă Sentimentele,
sub Tălpile de Plumb ale Clipei,
pe care nu vom avea niciodată puterea,
să o ridicăm,
de pe frunțile noastre,
obosite de atât de multă Iluzie a Fericirii,
în care credeam la început,
într-atât,
încât,
i-am zidit,
Catedrale de Poeme ale Mântuirii,
sub care să ne ascundem,
de Păcatele Originare,
despre care știam,
că ne fură Nemurirea,
Iubirii.

55) Nuferii Albi ai Simțămintelor

Șireturi șirete,
ne spânzură Clipa legată,
de Stâlpul Infam al Obsesiilor,
care ne poartă,
Pașii goi și debusolați,
ai Căutărilor de noi înșine,
către tărâmurile mlăștinoase,
ale Iluziilor Fericirii,
din care vrem să luăm,
Nuferii Albi ai Simțămintelor,
unor Zile,
pe care să-i plantăm,
în grădinile Inimilor noastre,
ce-și bat asurzitor,
Lacrimile Regretelor,
ce-au început să se scurgă,
pe streașinile unor Riduri,
săpate încă de pe vremea,
când eram împreună,
cu Dumnezeu,
alături de noi.

56) Ghearele unei Amintiri

Porți de Ceruri Închise,
întâmpină Iluziile Fericirii,
ce-și frâng aripile Deschise,
la tălpile Zidurilor Tăcerii,
din Cimitirele de Vise,
unde ne-am înmormântat și noi,
Ghearele unei Amintiri,
a Obsesiilor și Orgoliilor,
de a deveni mai presus de Dumnezeul,
care ne-a mințit,
că ne dăruiește Iubirea,
dându-ne în schimb,
căderea din Paradisul Stelei Iubirii,
în a cărei Nemurire,
am crezut,
încă de la începuturile acestei Lumi,
ce nu mai e a noastră,
de mai demult decât Vremea.

57) Încă mai fumegă a Nebunie

Coșurile caselor de modă,
de pe fețele Moralei,
încă mai fumegă a Nebunie,
atunci când Dumnezeu ne explică,
ce ar trebui să purtăm,
prin bisericile Sufletelor,
atât de reci și ruinate,
încât,
nici Icoanele Ochilor de Cer,
ai tăi,
în care am crezut cândva,
nu mai au nici măcar un Zid,
al Iluziilor Fericirii,
pe care să se prindă,
atât de lunecos,
ne-a devenit Sângele Amintirilor,
diluat în Zorii fără nume ai Viitorului,
pentru care suntem mereu,
orfani de Trecut.

58) La care cântau Zeii Iubirii

Oasele pietrificate ale Obsesiilor,
ne amintesc de Calendarele ruinate și abătute,
ale unor Zile,
care ne-au dăruit,
întreaga lor Candoare,
cu prețul,
de a-și condamna la Iluziile Morții,
propriul Timp,
care ne fura vrând-nevrând,
câte o porție de Nemurire,
din Inimile Vulcanilor din noi,
care erupeau,
noi Ferestre Deshise de Cer,
să intre Lumina Divină,
a Pasiunii,
în valuri de Fericire,
pe strunele Inimilor noastre,
la care cântau,
undeva-cândva,
Zeii Iubirii.

59) Numai să scape

Drumuri prăfuite,
de Clipe Eterne,
zac dărăpănate sub Cerul Inimii,
ale cărei covoare de Iubiri,
zac nebătute,
de mai bine de o Iluzie a Vieții,
Fericirii și Morții,
în Târgul cu nume uitat,
al Viitorului,
din care se înfruptă Deșertăciunea,
în fiecare moment,
cu cele mai alese delicatese,
ale Lumii,
renegată de un Dumnezeu,
dezinteresat de propria Sa Creație,
pe care ar vinde-o,
oricărei Obsesii,
pe nimic,
numai să scape de tachinarea ei,
dar după cum se vede,
nu o cumpără nici una vreodată,
de ce oare?

60) Sângele unui Cer

Străinul din mine,
și-a pierdut cheile de la casa Sufletului,
încât n-am mai avut,
cui să mă destăinui,
atunci când mi-am înecat Trecutul Viselor,
în Lacrima de Dor,
a Sângelui unui Cer,
care izbucnea din vulcanii Pasiunii,
mai presus de Bolta oricăror Orgolii,
pe care le descâlcea Dumnezeu,
din Creația Sa,
la Fuiorul Timpului,
pierdut de el însuși,
printre Clipele adesea vulgare și hoațe,
cu Eternitatea Stelei,
care ne călăuzise Destinul,
și care intrase în dizgrația Iubirii,
pe care nu a mai reușit,
să o înțeleagă vreodată.

61) Ca să ne lumineze nouă Destinul

Lanțurile Cuvintelor ruginite,
stau încolăcite,
peste Timpul Absurd,
al Iluziilor Fericirii,
din care-și va clădi Potcoava Norocului,
Deșertăciunea,
înavuțită cu noi Cimitire de Gânduri,
prin care înfloresc,
cavourile Viselor,
cu Veșmintele Zilelor,
din ce în ce mai sărăcăcioase,
și mai mucegăite,
care-și așteaptă,
Învierea cea de Taină,
a Morții,
din Sângele Amăgirii,
unui Dumnezeu,
corupt,
până în măduva oaselor sale stelare,
unde se află și Steaua Iubirii,
sub lumina căreia ne-am născut,
ca să ne lumineze nouă,
Destinul,
dat pe nimic,
Suferinței.

62) Fără nici o discriminare

Zodii fără caracter,
împânzesc Târgurile Naşterilor,
vrând să mai arendeze câte un Suflet,
dedicat Iluziilor Fericirii,
pentru a-l exploata,
până la epuizare,
pe Ogoarele nearate ale Iubirilor,
care plătesc cu îndeajuns de multă Moarte,
Cimitirele de Promisiuni,
pe aleile cărora,
își duce Veacul,
preamilostiva,
Deșertăciune,
care împarte tuturor,
fără deosebire de sex, rasă sau religie,
Suferința în părți egale,
fără nici o discriminare.

63) Ochii Disperării unui Cer

Litere încărunțite,
 înainte de Vremea Patimilor,
care le vor adânci și mai mult,
în orbitele fără de Sens,
Descumpănirea,
care se învărte amețită,
și pierdută,
în Ochii Disperării unui Cer,
peste care tocmai a căzut,
 bolta Prăpastiei,
dintre el și Dumnezeul,
 pe care l-a creat,
atât de uman,
și de asemănător,
 cu propria sa Iluzie a Fericirii,
încât simte,
 că unica beneficiară,
 a credinței în Acesta,
este Moartea,
de propriul Sine.

64) Vina de a exista

Garduri tăcute și resemnate,
urzesc Depărtările Orgoliilor,
peste care abia se mai cațără,
câte un Regret stingher,
ca să treacă dincolo,
de Tărâmul Iluziilor Fericirii,
unde doar Amintirile mai străbat,
Cerul Alcoolic al unui Dumnezeu,
care și-a băut peste măsură,
propriile Stele,
de pe epoleții storși de vlagă,
al Adevărului Absolut,
căzut în dizgrație,
de când și-a recunoscut,
propria sa Vină de a exista,
alături de Creație.

65) Visul de Aur Fals

Scânduri de sicrie,
colorate cu Întrebări,
lustruite,
de strălucirea Morții,
Cuvântului,
care ne-a creat Lumea,
stau lăcuite,
sobre și ursuze,
în brațele Iluziilor Fericirii,
pentru a înmormânta așa cum se cuvine,
Visul de Aur Fals,
al Omenirii,
care a și ruginit,
încă de dinainte de a fi aruncat,
în groapa rece și umedă,
cu Lei,
de Promisiuni Biblice,
care și-au pierdut orice valoare,
pe la porțile Catedralelor unor Inimi,
unde mai vindea Deșertăciunea,
câte un Veșmânt al unei Iubiri,
părăsite și disperate,
ale cărei măsuri,
nu se potriveau,
de obicei,

Nimănui.

66) Singur fără nici o Minciună

Rătăcit printre morminte de Priviri,
încerc să bat la Fereastra de Cer,
ai Ochilor stropiți de ploile Singurătății,
unei Amintiri,
care vroia să ajungă,
într-un cu totul alt Port de Veșminte,
ale Iluziilor Fericirii,
decât acesta,
unde i se scufundase,
Corabia Iubirii,
de plumb topit,
în cuptoarele Întrebărilor,
încărcată cu cioburile Clepsidrelor sparte,
ale propriului Timp,
care a renegat-o,
fiindcă era convins,
că Dumnezeu a creat-o,
pentru a lumina Adevărul,
așa rupt în coate,
cum umblă pe la porțile Clipelor,
să mai cerșească,
câte o coajă de Recunoaștere,
doar că acestea,
nu-l primesc aproape niciodată,
Singur,
fără nici o Minciună.

67) Lumea este Orgasmul

Lumea este Orgasmul,
propriului nostru Dumnezeu,
înecat în valurile Iluziilor Fericirii,
pe care le dorim cât mai adânci,
în Cănile de Alcool Divin,
ale Vieților noastre,
pe care nu reușim niciodată,
să le controlăm,
după Scripturile existențiale ale Morții,
căreia îi suntem datori,
cu o Viață,
decojită de noi înșine,
atunci când trecem,
pasajul subteran al Conștiinței,
căreia i-am spus toate Minciunile,
propriului nostru Adevăr,
de a fi,
ceea ce suntem.

68) Pe grătarul Prezentului

Nu există zidari ai Gândurilor,
care să nu-și clădească,
propriul edificiu al Conștiinței,
la tălpile căreia,
să ne investim Destinul,
ca fiind dator Iluziilor Fericirii,
doar atunci când Moartea,
ne va despărți,
de Adevărul Absolut al Existenței,
Iluziilor Vieții,
datoare mereu,
Obsesiilor de a fi,
mai mult Suflet,
decât Abator,
al unor Cărni de Cuvinte,
pe care nu o vom putea consuma niciodată,
la masa Iubirii,
oricât de fiartă sau prăjită ar fi,
pe grătarul Prezentului.

69) Sfinții Infractori

Atât de Gol,
de mine însumi,
mi-am consumat,
Carnea Ochilor tăi de Cer,
până când am simțit,
cum Bolta Eternității,
se năruie peste Sufletul de Ceară,
al Lumânării,
Viitorului,
care s-a topit,
peste Pasiunea rostogolită a Credinței,
din care ne-am făcut ambii,
plutele unei Biblii a Iubirii,
cu Sfinții ei,
Infractori,
pe care să ne salvăm singurătățile,
atât de pline de Catedralele Regretelor,
încât ne închinam Viitorul,
proaspăt ieșit din închisoarea,
Îngerilor,
Străinului din noi înșine.

70) Putem muri la fel de Singuri

Nu știu dacă Iluzia Fericirii,
ar fi de acord,
să-mi clădesc gratii trainice,
din Clipa,
pe care am așezat-o ca acoperiș,
peste Timpul înfometat,
de Simțămintele mântuirii noastre,
vândute ca obscenități ieftine,
Destinului,
pe care nici un Dumnezeu al Adevărului,
nu l-ar mai amaneta Nimănui,
atâta Vreme,
cât putem muri la fel de Singuri,
precum s-a născut Dumnezeu,
din colbul Suferinței,
Noastre.

71) Naşterea unor Zvonuri

Chiar dacă mi-am surpat Simţămintele,
peste Vulcanul Paşilor tăi,
plini de lava Cuvintelor,
care mi-au ars Aripile de Plumb,
ale Conştiinţei,
să ştii că nici o Iluzie a Fericirii,
nu va reuşi vreodată,
să-mi plătească Moartea,
cu banii Naşterii unor Zvonuri,
în care nici un Înger,
dintre toţi cei care,
ne-au ţinut trena,
Căsniciei cu Viaţa,
nu ne va mai recunoaşte,
Destinul,
pe care Dumnezeu l-a dăruit Deşertăciunii,
Întâlnirii noastre,
dacă nu vei înţelege,
cât de mult Adevăr Absolut,
a irosit Lumina Divină,
în Eternitatea Iubirii.

72) Conștiința Absurdului

Trupurile Cuvintelor,
sunt mereu niște semne de Întrebare,
iar dacă devin Virgule,
încep să înțepe până și Moartea,
cu veninul lor periculos,,
încât mai bine ar fi ca Timpul,
să fugă de ele,
în parantezele Iluziilor Fericirii,
care le va găsi,
întotdeauna un însoțitor,
în persoana Iluziilor Vieții,
care acceptă orice Compromisuri,
pe care le-ar face vreodată,
Conștiința Absurdului,
cu Disperarea și Deșertăciunea.

73) Zâmbet înghețat

Oglinzile Paralele macină Ziua,
dintre mine și tine,
aruncând-o în clepsidra,
Ochilor de Cer,
ai Zâmbetului înghețat,
de Iluziile Fericirii,
care ne bârfescViitorul,
în Târgul Vieții,
părăsit,
al Conștiinței,
călcată în picioare,
de Timpul care nu ne poate ierta,
Nemurirea,
din sângele Străinului din noi,
pe care navigăm fără știrea,
Morții.

74) Ne ninge adeseori

Câte trepți de Lumină Divină,
mai avem de urcat,
până la Steaua nemuritoare,
a Destinului nostru?,
fără ca să obosim prea mult,
Străinul din noi,
care nu ne poate ierta niciodată,
Despărțirea,
de propriul sânge al Amintirii,
răsfirat pe fruntea Apusului,
Singur și trist,
care ne ninge adeseori,
cu setea de a fi împreună,
alături,
de peticul de Cer,
al Speranței,
unica care ne-a mai rămas.

75) Dată spre adopție

Străzi pietruite cu Destine,
duc spre nicăieri,
pașii triști ai Iluziilor Fericirii,
pe care ne plimbăm Norocul,
proaspăt frezat,
de Clipa desțelenită a Răsăritului,
morții unei noi Zile a Viselor,
care se va scurge în Noaptea Sângelui,
pe valurile înfierbântate ale căreia,
s-a rătăcit Străinul din noi,
ce vroia mai mult de la Ochii de Cer,
ai Vieții,
bântuită de Cimitirele Cuvintelor,
în care-și crește Conștiința,
dată spre adopție,
Nonsensului existențial.

76) Vii și nevătămate

Câtă Viață se risipește,
în Moartea,
Libertății,
de a ne duce Destinul,
de boală grea,
pe propriile picioare,
până la capăt,
pe holurile reci și scorojite ale Întrebărilor,
fără de Răspunsuri,
care ne macină Existența,
internată în Ospiciul Nonsensului,
încă de la nașterea ei,
de către Dumnezeul cel făuritor de Morminte,
Cuvintelor Primordiale,
din care s-au înfiripat,
crimele,
Conștiințelor,
vii și nevătămate,
ale Iluziilor Fericirii.

77) Calendarele rupte și mototolite ale Destinelor

Iartă-mi sfințenia de a crede în Nemurire,
Dumnezeule al Morții și Vieții,
pe paginile cărora ai scris cu litere mari,
Suferință,
fără să te roage Nimeni,
că dacă ar fi făcut-o,
nu ai mai fi fost Primordial,
în Nonsenul Existențial,
pe care ni-l servești cu ardoare,
la masa decojită de Regrete,
a Clipelor,
care ne alunecă,
printre degetele Fumului de Cuvinte,
la care sperăm să ne încălzim,
neputința de ați mulțumi îndeajuns,
pentru experiențele trăite,
prin Calendarele rupte și mototolite,
ale Destinelor.

78) Indiferent

Și-n care Lume a Existenței,
ai reuși să-mi iubești Timpul?,
Viselor fără de Regrete ale Nemuririi?,
Primăverilor din Cuvintele?,
pe care ți le-am pierdut?,
în Inima Viitorului?,
în care am crezut că m-am regăsit,
fără de tine,
Aripă de Înger,
pe care am zburat,
să-mi întâlnesc Nașterea,
Conștiinței,
care mi-a înveșmântat,
Ochii de Cer ai Tăi,
în care a crezut Dumnezeul,
Ființei mele,
mai mult,
decât,
în propriul Paradis,
pe care nu l-ar fi vândut,
nici unui Infern al Amintirii,
indiferent,
cât de multă Moarte i-ar fi adus,
Destinul.

79) La Coșul de Gunoi al Destinului unor Lacrimi

Și am rămas,
Clipa Apocalipsei,
din care ne-am împărțit,
felia de pâine a Deznădejdii,
pe care am uns-o cu atât de multe Amintiri,
până am reușit să ne vomăm,
Trecutul,
din care ne-am clădit,
o Iubire,
pe care am aflat-o atât de mucegăită,
în rucsacul Dorințelor,
încât am aruncat-o,
unor Zile,
care nu mai erau demult ale noastre,
cei risipiți de noi înșine,
la Coșul de Gunoi,
al Destinului,
unor Lacrimi.

80) Nimeni nu l-ar înțelege vreodată

Rupe-mi Lacrima Dorului,
în bucățile unei Clipe,
pe care să o împărțim,
unsă cu Iluzia Fericirii,
pe felia de Iubire,
din care ne-am construit casa Destinului,
în care să ne astâmpărăm Foamea,
de noi înșine,
răpind Viața care ne însuflețește,
Drumul spre Adevărul,
din care vrem să ne facem,
Steaua Eternității,
din care să ne luminăm,
Eternitatea,
oricât de mare sau de uitată ar fi,
prin Pașii Inimilor noastre,
pierduți într-un Viitor,
pe care Nimeni,
nu l-ar mai înțelege vreodată,
ca fiind al Nostru.

Sorin Cerin – Enciclopedia Metapedia

Sorin Cerin

Sorin Cerin (*n. 25 noiembrie 1963 la Baia Mare*) este un important filosof, autor de aforisme, eseist, poet și romancier român , născut pe numele **Hodorogea Sorin.** Este fiul **Rodicăi Hodorogea**, născută **Pintea**, fiica protopopului **Pintea Iuliu**. Din 1987 ia numele de Cerin prin căsătoria sa cu avocata **Cerin Mariana**. Motivează acest gest prin faptul că era fiul vitreg al celui căruia îi purta numele.[1] Curând se desparte de aceasta iar din anul 2000 se recăsătoreşte cu inginera **Dana Cristina Gorincioiu** [2]. Sorin Cerin este membru de onoare al Asociației Canadiene a Scriitorilor Români A.C.S.R.[3] care editează revista Destine literare[4]

Cuprins

[ascunde]

Biografie

Marea parte a copilăriei o petrece la parohia bunicului său, preot ortodox, situată în comuna Săuca,

judeţul Satu Mare.Acea casă parohială era locul unde a copilărit şi poetul maghiar Kolcsey Ferencz unul dintre scriitorii reprezentativi ai Ungariei.[5]După terminarea liceului la Baia Mare, urmează cursurile Institului de Limbă şi Cultură Italiană din Bucureşti. Participă activ la Revoluţia din decembrie 1989 fiind printre primii care reuşesc să intre în fostul Comitet Central. După evenimentele din decembrie devine redactor al secţiei politice al cotidianului *Dreptatea* al Partidului Naţional Ţărănesc Creştin şi Democrat. Datorită mineriadelor din cauza cărora a avut de suferit, alege calea exilului şi se refugiază în Statele Unite ale Americii. După câţiva ani se reîntoarce în România, stabilindu-se la Bucureşti, pentru a mai lipsi doar o perioadă când se afla pe continentul australian în calitate de corespondent internaţional de presă pentru Australia.[6][7]

Procesul Wikipedia

Sorin Cerin a dat în judecată [8],[9] unii dintre administratorii sau foști administratori ai Wikipediei românești pe motiv că aceștia ar fi susținut, după cum anunță, pentru prima dată, postul de televiziune **Digi24** dar și alte pagini de știri[10],[11],[12] că **„Practic nu există material independent, serios care să-i probeze**

notabilitatea, opera este ignorată de specialiști.”[13]. După această decizie privind ștergerea articolului Sorin Cerin din Wikipedia s-a cerut recuperarea respectivului articol pe motiv că sunt nenumărați specialiști universitari, recunoscuți de mediul academic, ca fiind critici literari importanți, care au scris despre opera lui Sorin Cerin încă de atunci. Rezultatul a fost:"***Nu se mai discută de mult la obiect. Pagina rămâne ștearsă."***, după ce **s-a cerut insistent ca să nu se discute despre recuperare și argumentele aduse**,contrar tuturor politicilor și principiilor Wikipedia.[14]În cele din urmă scriitorul Sorin Cerin a protestat pentru modul calomnios în care a fost tratat. **Rezultatul este că Sorin Cerin a fost pus sub interdicția de a mai putea răspunde pe Wikipedia, pe termen nelimitat, deoarece se dorea ascunderea adevărului referitor la recunoașterea sa, în diverse reviste de specialitate, recunoaștere, care a fost pusă la îndoială, de către anumite persoane particulare, ce colaborează sau colaborau la proiectul Wikipedia, care l-au defăimat și calomniat pe Sorin Cerin, aducându-i grave prejudicii de imagine, persoane particulare, ascunse în marea lor majoritate sub diverse porecle, ale căror colaborări se bazează pe voluntariat, care au**

înlocuit rolul Justiției Române, unica în măsură să stabilească o interdicție pe teritoriul României, cu bunul lor plac. Practic cenzurat fără scrupule exact ca și în perioada anilor cincizeci când multor scriitori le era interzis accesul în dicționare sau enciclopedii.[15] O astfel de cenzură se desfășoară și azi într-o Românie, considerată, democratică.Acest proces a fost declinat **Tribunalului București**, deoarece ar fi de competența sa și nu a **Judecătoriei Sectorului 3**, a cărei competență ar face obiectul de *necompetență materială*, motiv pentru care ar fi necesară o instanță de un grad ierarhic superior.

Despre creaţia literară

Debut absolut

În 1986 debutează cu poezia intitulată *Marină* în *Almanahul BTT*, semnând cu pseudonimul Sorin Mara Angel sub care publică un an mai târziu un interviu cu criticul Alexandru Piru în revista Viaţa studenţească. În acea perioadă mai mulţi compozitori scriu melodii pe versurile lui, cum ar fi *Vasile Veselovski*, *Elly Roman*, *Dan Beizadea* şi alţii.

Debut editorial

În 2003 a debutat editorial cu romanul *Destin*.

Presa culturală

Apare în revistele de cultură:**Convorbiri literare**, nr.9,(237),septembrie, 2015, paginile 25-28[16][17],**Familia** decembrie 2009 pag.216[18], ianuarie,2015, pag.60[19], iulie-august, , numarul 7-8, 2015, pag.242 [20], nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18 [21] **Oglinda literară**, **Levure Litteraire**[22],**Destine literare** din Montreal Canada,unde este publicat în fiecare număr al revistei, începând cu numarul 5 din aprilie - mai 2009 și până în prezent,[23] **Caiete silvane**[24][25]**Nord literar**, nr.11(150), noiembrie 2015, pag 11[26]**Napoca News**[27]**Cronica română**, **Luceafărul de dimineață**,**Kogaion Review**[28], **L' etoile du Danube**,**Luceafărul** [29] **Luceafărul românesc**[30], *Ecoul*, *Viaţa literară*, **Monitorul cultural**,**Zona Interzisă** din Australia etc. Apar fragmente din opera literară şi filozofică,interviuri sau recenzii critice asupra operei scriitorului.

Aprecieri critice despre poezia filozofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12

noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei

armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta

problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și

> unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în

fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

- **Prof.univ.dr.Elvira Sorohan** Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan

în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol,[31] Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**,numărul 9,(237),paginile 25-28, 2015 [32] sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:"Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică descrescendo, uşor de înţeles, Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea, toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii", ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului

Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist avant la lettre. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, ne varietur, „Poezii de meditaţie”, cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar”. Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt

preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e Ierarhia Deşertăciunii. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea

poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia Industrie a Cărnii Existenţiale: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete. Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”,

frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie. Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat,

presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia Ierarhia Deşertăciunii, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre

nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în Vis şi realitate, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată." Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în Feline Existenţiale: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum."/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului". Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia Jocul de-a Viaţa cu Moartea, este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice

ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”. Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce Matematica existenţei şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei „monde cassé ” percepută critic de francezul Gabriel Marcel. Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este Desfrîu. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia Desfrîu, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi

mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul. Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un artifex, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces."

- Ana Blandiana:"Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi

scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu "adulterinul Dumnezeu" – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom,

meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în

care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al

aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet,

întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de

determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".

- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie

morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"

- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**“Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără

răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”

- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

Aprecieri critice despre opera sapiențială, aforistică la Sorin Cerin

---

- **Fabrizio Caramagna** declara despre Sorin Cerin în Culegere de înţelepciune, că este:"**O operă monumentală ce scrie istoria aforismului. Sorin Cerin este considerat unul dintre cei mai importanți scriitori de aforisme. Este autorul monumentalei lucrări, care scrie în prezent istoria aforismului, intitulată Culegere de Inţelepciune, ce include 11 486 de aforisme, structurate în 14 volume. Culegere de înţelepciune este considerată una dintre cele mai extinse opere din domeniul aforistic, până în prezent.**"
- *Prof.univ.Dr.*Ion Dodu Bălan considera despre Sorin Cerin că:" este un autor de studii filozofice pe teme îndrăzneţe şi ambiţioase despre nemurire, efemeritate şi eternitate, despre moarte, neant, aneant, credinţă, dor, etc.În faţa unei asemenea creaţii suntem datori să stabilim nuanţe, să aşezăm specia în istoricul ei.Specia aceasta zisă sapienţială cunoaşte o îndelungată tradiţie în literatura universală, de la Homer la Marc Aureliu, François de la Rochefoucauld, Baltazar Garcian, Arthur

Schopenhauer şi numeroşi alţii iar în literatura română de la cronicarii secolelor XVII şi XVIII, la Anton Pann, Constantin Negruzzi, Mihai Eminescu, Nicolae Iorga, Garabet Ibrăileanu,Lucian Blaga, George Călinescu până la Corneliu Vadim Tudor.Marele critic şi istoric literar, Eugen Lovinescu, exprima odată părerea şi sublinia „caracterul aforistic”, sapienţial, ca una dintre particularităţile care fac originalitatea literaturii române, găsindu-i justificarea în legătura cu firea poporului român, iubitor de proverbe admirabile.Chiar dacă a trăit un timp în afara ţării, Sorin Cerin şi-a purtat după cum ne spun aforismele sale – ţara în suflet, fiindcă vorba ilustrului poet Octavian Goga „ori unde mergem suntem acasă pentru că până la urmă toate drumurile se isprăvesc în noi”.În aforismele lui Sorin Cerin descoperim experienţa proprie a unui suflet sensibil şi a unei minţi lucide, dar şi Welthanschaung-ul neamului din care face parte, exprimată într-o formă concentrată, densă.Sorin Cerin este un „moralist” cu o gândire şi sensibilitate contemporană. Unele din aforismele sale concentrate ca energia într-un atom, sunt adevărate poeme într-un vers.Multe din formulările sale gnomice sânt expresia unei minţi iscoditoare,

a unei gândiri pătrunzătoare, echilibrate, bazată pe observarea pertinentă a omului şi a vieţii, dar şi pe o bogată informaţie livrescă.Astfel, el se încumetă să definească nemurirea ca „eternitatea clipei” şi recunoaşte „libertatea destinului de a-şi recunoaşte propria sa moarte în faţa eternităţii”, „clipa eternă a lui Dumnezeu care se oglindeşte la infinit în Cunoaştere, devenind trecătoare, deci Destin care este imaginea nemuririi”.”Nemurirea este pustiu doar pentru cei care nu iubesc”,”nemurirea este jocul de lumini al Fiinţei cu Destinul pentru a înţelege ambii importanţa iubirii.Fireşte literatura gnomică, sapienţială, e dificil de realizat, dar Sorin Cerin are resurse pentru a o realiza pentru cele mai mari exigenţe.A dovedit-o în capacitatea de a pune Absolutul în corelaţie cu Adevărul, Speranţa, Credinţa, Păcatul, Minciuna, Iluzia, Deşertăciunea, Destinul, Absurdul, Fericirea, etc.Un exemplu de corelare logică a astfel de noţiuni şi atribute ale Fiinţei şi Existenţei, ni-l oferă aforismele despre Dor din volumul Revelaţii 21 Decembrie 2012.Bogate şi variate în conţinut şi expresie, definiţiile, judecăţile de valoare asupra uneia dintre cele mai specifice stări sufleteşti ale românului,”Dorul”, noţiune greu traductibilă în alte limbi, pentru că e altceva decât

saudode-le portughez, soledad-ul spaniol, spleen-ul englez, zeenzug-ul german, melancolie,francez.Fireşte, mai este loc pentru îmbogăţirea acestui capitol, dar ce s-a realizat este foarte bun. Iată câteva exemple care pot fi luate de „pars pro toto” pentru ambele cărţi: „Prin dor vom fi mereu împreună loviţi de aceleaşi valuri ale Destinului ce vor să ne despartă nemurirea de eternitatea lacrimii noastre”, „Dorul este cel care a dat întreaga eternitate la o parte pentru a se putea naşte într-o zi ochii tăi”,„Dorul este libertatea de a fi a iubirii”,„Dorul este focul care arde viaţa pregătind-o de moarte”.".

- *Prof.univ.Dr.*Adrian Dinu Rachieru afirmă:"..putem, pensa, desigur formulări citabile, chiar memorabile.Viaţa de pildă, este "epopeea sufletului", viitorul ni se înfăţişează ca "părintele morţii".În fine părăsind "lumea ţărânei" intrăm în spaţiul virtual, în "eternitatea clipei" (ce ni s-a dat).
- **Prof. univ. dr. Florentin Smarandache**, sublinia despre opera aforistică a lui Sorin Cerin, în revista Destine literare, nr. 39, pag. 92, iulie-octombrie 2016,[33] sub titlul, Un Expatriat și Repatriat Scriitor Român, că, cităm:"Am citit cu interes volumele de aforisme şi de suflet ale

scriitorului Sorin Cerin. Am afinităţi deosebite pentru literaţii care au cunoscut exilul, deci au fost în aceeaşi situaţie ca subsemnatul. După mineriade, emigrează în Statele Unite, unde locuieşte câţiva ani, apoi revine în România. Domnul Cerin, născut în anul 1963, la Baia Mare, a urmat studiile la Institutul de Limba şi Cultura Italiană din Bucureşti. În prezent este membru de onoare al Asociaţiei Canadiene a Scriitorilor Romani.A debutat cu poezie în anul 1986, iar în volum cu romanul Destin în anul 2003. În ultima perioadă s-a dedicat aforismelor şi meditaţiilor filozofice (logica şi fenomenologia coaxiologica).Mulţi critici au evidenţiat valoarea scrierilorsale, pecum Adrian Dinu Rachieru (—formulări citabile‖), Al. Florin Tene (—sensurile adânci ale revelaţiilor‖), Maria Ana Tupan (—amestecul paradoxal de disperare şi energie‖), Ion Vlad (—reflexivitatea e dominantă creaţiei sale‖), Cornel Moraru (—profet al neantului‖), Theodor Codreanu:—Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist‖ –cu care subscriu din plin.În creaţiile sale se simt reverberaţii paradoxiste (—Ploi de foc‖), pesimiste (‗‘Nonsensul existenţei‖, —Învaţă să mori‖), metaforice (—Zâmbetul este floarea sufletului‖),

logice(—Bineînţeles că şi moartea dispare odată cu fiinţa‖).Unele aforisme sunt memorabile, transformând autorul lor într-un eseist important. Aşteptam cu interes noile sale volume."

- Prof.Dr.Ion Pachia Tatomirescu susţine:"un volum de aforisme, Revelaţii – 21 Decembrie 2012, paradoxiste în majoritatea lor, salvându-se printr-un „curcubeu“ în treizeci şi şase de „culori-teme“ – un curcubeu propriu deci –, ca un steag fluturând în cerul, în priveliştea Fiinţei (luăm sintagma în accepţiunea lui Platon, din Phaidros, 248-b), ori din înrăzărita margine a Ei, pentru că autorul, deopotrivă poet, romancier şi sofist, „părinte al coaxialismului“, sau lirosof, du-pă cum i-ar fi zis Vl. Streinu (pe vremea cercetării operei lui Lucian Blaga), ştie să se exercite întru catharsis pe arcul-orizont al cunoaş-terii metaforice din complementaritatea bătrânei, veşnicei Câmpii a Adevărului" sau "Înstrunarea paradoxistă a aforismelor lui Sorin Cerin într-un „curcubeu“ de treizeci şi şase de „culori-teme“ – cum spuneam mai sus – încearcă să circumscrie „sacrei date“ de 21 decembrie 2012: absolutul («Absolutul Omului este numai Dumnezeul său»), absurdul («Absurdul Creaţiei este Lumea născută pentru a muri»), adevărul («Adevărul este zăpada

topită a Cunoaşterii, din care răsare iluzia lumii»), amintirea («Amintirea este lacrima Destinului»), cunoaşterea («Cunoaşterea se limitează la a nu avea limite»), cuvântul («Cuvân-tul este esenţa păcii pe care a făcut-o Dumnezeu cu sine, realizând că este lipsa din neant: dorul neantului»), destinul («Destinul este urma lăsată de gândul lui Dumnezeu în lumea sufletului nostru»), deşertă-ciunea («Deşertăciunea renaşte doar la maternitatea visului de a trăi»), dorul («În dor stă întreaga esenţă a lumii»), Divinitatea Supremă / Dumnezeu («Dumnezeu nu poate lipsi din sufletul unui om care iubeşte fiindcă iubirea este Dumnezeu»), existenţa («Existenţa se hrăneşte cu moartea pentru a naşte viaţa»), fericirea («Fericirea este Fata Morgana a acestei lumi»), fiinţa («Fiinţa şi Nefiinţa sunt cele două căi ale lui Dumnezeu, pe care le ştim noi, din infinitatea de astfel de căi»), filosofia («Filosofia este desăvârşirea frumuseţii spiritului uman în faţa existenţei»), frumuseţea («Frumuseţea este poarta deschisă către graţiile cerului»), gândul («Gândul a născut lumea»), genialitatea («Genialitatea este floarea care răsare numai stropită cu apa perfecţiunii») / geniul («Geniul înţelege că unica frumuseţe a lumii constă în iubire»), greşeala

(«Greşeala nu poate greşi niciodată»), haosul («Haosul este sensul fiinţei faţă de perfecţiunea nefiinţei»), iluzia («Iluzia este esenţa regăsirii în neant»), infinitul («Infinitul este gardianul întregii existenţe»), instinctul («Instinctul este simţirea de către nefiinţă a fiinţei»), iubirea («Iubirea este unica arie a împlinirii din simfonia absurdului»), lumina («Lumina este marea revelaţie a lui Dumnezeu faţă de el însuşi»), moartea («Moartea nu poate muri»), ochiul / ochii («În spatele ochilor se ascunde sufletul»), politica («Gunoaiele umanităţii îşi găsesc singure locul: sunt bogate!»), răutatea («Răutatea este dimensiunea de bază a umanului, în numele binefacerii sau al iubirii»), religia («Religia este speranţa îndoctrinată»), Satan («Satan este cel mai mare deschizător de drumuri al omenirii»), sinuciderea («Societatea este structura sinuciderii colective cel mai adesea inconştiente sau foarte rar conştiente»), speranţa («Speranţa este cel mai apropiat partener»), timpul («Timpul primeşte moartea, trecând în amintire Destinul»), viaţa («Viaţa este naufragiul timpului pe ţărmul morţii»), viitorul omenirii şi 21 decembrie 2012 («Viitorul este legământul făcut de Dumnezeu cu viaţa» / «Începând cu 21 decembrie 2012, veţi realiza că moartea este

veşnica viaţă curăţită de murdăriile acestei lumi»), şi visul («Visu-i împlinirea nonsensului»)."

- **Al. Florin Țene** afirma despre volumul de aforisme intitulat Revelații că: "recenta carte a scriitorului Sorin Cerin"Revelaţii-21 Decembrie 2012"apărută la editura PACO-2008,Bucureşti, cu o " postfaţă" pe ultima copertă semnată de Al. Florin Ţene, este structurată în 36 de secvenţe cuprinzând cuvinte asupra cărora filozoful s-a aplecat, explicându-le şi interpretându-le filozofic şi chiar etimologic.Înainte de a plonja, prin interpretare, în sensurile adânci ale revelaţiilor trebuie să explicăm ce înseamnă acest cuvânt,ce stă la baza şi etimologia lui.Cuvântul vine de la latinul revelatio, însemnând o dezvăluire, neaşteptată descoperire a unui adevăr ascuns,a unei taine,a unui talent.În concepţie religioasă însemnând o dezvăluire a voinţei lui Dumnezeu, făcută unor persoane,în mod supranatural.Cartea are substanţă filozofică,chiar dacă reflecţiile lui Sorin Cerin sunt cugetări, aforisme sau apoftegme,ordonate tematic şi alfabetic,de fapt sunt adânci expresii ce exprimă o substanţă filozofică, uneori cu sens de previziune.Spuneam mai de mult că sunt probleme pe care le poţi înţelege prin lecturi şi lecturi prin care îţi poţi

limpezii şi înţelege problemele. Cartea de faţă face parte din a doua categorie, îmbogăţind pe cititor cu suportul şi înţelepciunea unor meditaţii profunde şi originale.Sorin Cerin, prin această carte, se înfăţişează cititorilor săi cu un bagaj de cultură vastă şi cu o referinţă variată. Îmi dau seama că îl are ca model pe Bergson, dar şi pe existenţialişti. Nu este departe de Goethe şi-l cunoaşte pe Socrate care spunea: Căci atunci întreaga veşnicie nu pare a fi altceva decât o singură noapte senină. De la acest punct pornesc Revelaţiile autorului nostru. Iată ce frumos spune: Viaţa este epopeea sufletului printre clipele irosite ale eternităţii.Aceste cugetări sunt adevărate micropoeme şi ele exprimă sensuri, trăiri, interpretări ce-l apropie de axiomele şcolii ionice,principiile deveniri lui Heraclit: Destinul nu poate începe şi nici sfârşi,fiind sinele începutului şi sfârşitului. Autorul acestui volum de revelaţii este un bun cunoscător al limbii române şi exprimă o logică, originală, a cuvintelor din care, uneori, izvorăşte ilogicul sensurilor date de cuvinte sau din propoziţiile formulate. El iubeşte schemele filozofice cu depăşirile limitelor cunoaşterii, prin ontologic ajungând la gnosologic.Unde metafora,comparaţia fără termenul de comparat,

are rolul de pelerină de sub care autorul scoate mâna să „vadă“ dacă ”plouă“ cu lumină. Şi întradevăr plouă cu lumina înţelepciuni,fiindcă autorul cunoaşte faptul că limba română are posibilităţile infinitului în exprimare. Fericiţi aceia care n-au ameţit aplecându-se peste abisul ei."

Culegere de înţelepciune

Una dintre cele mai prestigioase edituri româneşti, Editura Eminescu, îi publică în toamna anului 2009 întreaga operă sapienţială incluzând toate volumele de aforisme scoase înainte cât şi alte volume care nu au văzut lumina tiparului până la acea dată.Academicianul Gheorghe Vlăduţescu, filosof, una dintre cele mai mari somităţi din cadrul filosofiei culturii şi umanismului consideră despre :" *Culegere de înţelepciune*:"**Literatura sapienţială are o istorie, poate, veche cât scriitura însuşi.Nu numai în Orientul Antic, dar şi în vechea grecie „ înţelepţii” au ales forma apoftegmatică (sentenţiară), uşor memorabilă, pentru a face, ceea ce se numea în tradiţie elină, paideia, o educaţie a sufletului pentru o formare a lui.Şi în cultura românească tradiţia este bogată.Dl. Sorin Cerin se înscrie în ea făcând o operă de tot remarcabilă.Maximele – reflecţiile sale concentrează o experienţă de viaţă şi culturală şi din prea plinul ei se împărtăşeşte**

altora.Tuturor acelora care vor deschide paginile acestei cărţi de învăţătură, ca orice carte bună, ea le va răsplăti prin participare la înţelepciune, gândul bun al lecturii ei. Această consideraţie asupra operei sapienţiale ceriniene a apărut în:Destine literare din Canadapaginile 26 şi 27, nr.8, Decembrie 2009,Oglinda literară nr.97, ianuarie 2010, pagina 5296 [34]De pe coperta acesteia aflăm următoarele: “Culegerea de faţă conţine toate volumele de aforisme tipărite dar reeditate acum, cât şi cele ce urmau să vadă lumina tiparului până la această dată.Este o ediţie de referinţă a operei sapienţiale ceriniene.Deschizând cartea aflăm de pe prima pagină ce anume lucrări conţine:"În această culegere este publicată întreaga operă de aforisme scrise până la data bunului de tipar din octombrie 2009 de autor, însumând **7012** aforisme.Apar pentru prima oară operele de aforisme:Întelepciune,Patima,Iluzie şi realitate cât şi reeditările revizuite:Revelaţii 21 decembrie 2012,Nemurire şi Învaţă să mori.Toate operele de aforisme care au cunoscut si înainte lumina tiparului vor fi citate doar in actuala formulă îmbunătăţită a ediţiei de referinţă.”Recenzii şi ecouri în presă:Cronica română - *Mai mult decât o “Culegere de înţelepciune”* [35][36]Altermedia România-

Culegere de înţelepciune de Sorin Cerin[37]Revista Familia-O "Culegere de înţelepciune" (noiembrie-decembrie)2009 pag.214,Azi citesc[38]Român în lume*Culegere de înţelepciune de Sorin Cerin scrie istorie literară* [39]În anul 2014 apare publicată întreaga operă aforistică a autorului sub titlul de **Culegere de Înţelepciune- Opere Complete de Aforisme- Ediţie de Referinţă** [40]] In limbile română şi engleză, respectiv, **Wisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference Edition**[41], culegere care conţine un număr de **11486 de aforisme**publicate anterior în 14 volume, incluse în actuala publicaţie.

Maxime celebre

- *Doar muritorii caută nemurirea fiindcă nemuritorii nu ştiu ce este aceasta.*
- *Zâmbetul este floarea sufletului.*
- *Dumnezeu este sufletul pereche al întregii lumi.*
- *Să fim optimişti, iubirea mea cea mare, fiindcă avem de partea noastră clipa şi nu Destinul, fiindcă avem eternitatea acestei clipe şi nu timpul, fiindcă ne avem pe noi, acum şi aici, şi nicăieri în urma clipei, fiindcă va ninge cu timp, şi această*

urmă va fi îngropată de stele căzătoare, devenind o amintire a unei lumi trecute.

- *Totul este deşertăciune în afară de iubire. Războaiele, structuralizările sociale bolnave, mizeriile acestei lumi se datorează înstrăinării oamenilor de sinele lor care este Iubire şi atât.*

- *Bineînţeles cã şi moartea dispare odatã cu fiinţa*

Coaxialismul

Cărţi publicate

Literatură Sapienţială

Volume de aforisme

- Culegere de Înţelepciune - Opere Complete de Aforisme - Ediţie de ReferinţăWisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference Edition, **conţine un număr de 11 486 de aforisme structuralizate în 14 volume publicate anterior la alte edituri, ce sunt incluse în actuala culegere**. 2014
- Dumnezeu și Destin God and Destiny2014
- Rătăcire Wandering2013
- Libertate Freedom2013
- Cugetări esențiale2013

- Antologie de înţelepciuneAnthology of wisdom 2012 conţine un număr de 9578 de aforisme, maxime şi cugetări de Sorin Cerin.
- ContemplareContemplation 2012
- DeşertăciuneVanity 2011
- Paradisul şi InfernulParadise and Inferno 2011
- PăcatulThe Sin 2011
- IluminareIllumination 2011 Conţine un număr de 693 aforisme
- Culegere de înţelepciune în care apare pentru prima oară volumele **Înțelepciune**, **Patima** și **Iluzie și realitate**, alături de cele reeditate ca **Nemurire**, **Învață să mori** și **Revelații**, volume apărute atât separat cât și împreună în culegere în edițiile de limbă engleză online sau tipărite, din Statele Unite, Wisdom Collection 2009Conţine un număr de 7012 aforisme
- ÎnţelepciuneThe book of wisdom 2009 Conţine un număr de 1492 aforisme.
- Învaţă să mori 2009 Conţine un număr de 1219 aforisme.
- Nemurire 2009 Conţine un număr de 856 aforisme.

- Revelaţii 21 Decembrie 20122008 Conţine un număr de 2509 aforisme.

Volume de inspiraţie sapienţială

- IubireAmourLove 2008
- Antichrist, fiinţă şi iubire 2007

Volume de studii filozofice

- CoaxialismulThe Coaxialism2007
- Moarte, neant aneant viaţă şi Bilderberg Group2007
- Logica coaxiologică2007
- Starea de concepţiune în fenomenologia coaxiologică2007

Volume de poezie filozofică

- Iluzia Amintirii- Poeme Filosofice[42](Statele Unite ale Americii)2017
- Iluzia Mortii - Poeme Filosofice[43](Statele Unite ale Americii)2017
- Eternitate - Poeme Filosofice[44] (Statele Unite ale Americii)2017
- Strainul Subconstient al Adevarului Absolut - Poeme filosofice[45](Statele Unite ale Americii) 2016

- Paradigma Eternitatii - Poeme filosofice[46](Statele Unite ale Americii) 2016
- Marea Contemplare Universala - Poeme filosofice[47](Statele Unite ale Americii) 2016
- Bisericile Cuvintelor - Poeme filosofice[48](Statele Unite ale Americii)2016
- Trafic de carne vie - Poeme filosofice[49](Statele Unite ale Americii) 2016
- Vremurile Cuielor Tulburi - Poeme Filosofice[50] (Statele Unite ale Americii)2016
- Divinitate - Poeme Filosofice[51] (Statele Unite ale Americii) 2016
- La Cabinetul Stomatologic - Poeme Filosofice[52] (Statele Unite ale Americii) 2016
- Origami - Poeme Filosofice[53](Statele Unite ale Americii) 2016
- Dinainte de Spatiu si Timp - Poeme Filosofice[54](Statele Unite ale Americii) 2016

Pe data de 18 noiembrie 2015 **Sorin Cerin** lansează în cadrul târgului de carte **Gaudeamus**. desfășurat la București,[55][56] cinci noi volume de poezie de meditație, scoase atât în format tipărit cât și online de către editura eLiteratura,[57][58] un proiect susținut de Uniunea Scriitorilor, respectiv Asociația Scriitorilor din București și editura Coresi.

- **A Fi Poet** editura eLiteratura, București 2015
- **O Clipă de Eternitate** editura eLiteratura, București 2015
- **Suntem o Hologramă** editura eLiteratura, București 2015
- **Zile de Carton** editura eLiteratura, București 2015
- **Fericire** editura eLiteratura, București 2015
- Nonsensul Existentei 2015 The Nonsense of Existence - Poems of Meditation[59] United States of America 2016
- Liberul arbitru2015The Free Will - Poems of Meditation[60] United States of America 2016
- Marile taceri 2015 The Great Silences - Poems of Meditation[61] United States of America 2016
- Ploi de Foc 2015 Rains of Fire - Poems of Meditation[62] United States of America 2016
- Moarte2015 Death - Poems of Meditation [63]United States of America 2016
- Iluzia Vieții 2015 The Illusion of Life - Poems of Meditation [64]United States of America 2016
- Prin cimitirele viselor 2015 Through The Cemeteries of The Dreams - Poems of Meditation[65] United States of America 2016
- Îngeri și Nemurire 2014

- Politice2013
- Facerea lumii 2013
- Cuvântul Lui Dumnezeu2013
- Alegerea Mantuitorului2013

Volume de poezie de dragoste

- Adresa unei cești de cafea 2013
- Memento Mori[66] 2012
- Parfum de eternitate[67] 2012
- Umbrele Inimilor[68] 2012
- Inimă de piatră amară[69] 2012
- Legendele sufletului[70] 2012
- Adevăr, Amintire, Iubire[71] 2012
- Eram Marile Noastre Iubiri[72]2012
- Suflete pereche[73] 2011
- Templul inimii[74]2011
- Poeme de dragoste[75] 2009

Romane

- *Destin* 2003
- *Trilogia Destiny cu volumele PsychoApocalipsa şi Exodus urmând să apară Lumina Divină doi ani mai târziu ce avea să întregească ciclul Originea lui Dumnezeu* 2004-2006

- *The origin of God apărut în Statele Unite ale Americii cu volumele The Divine Light PsychoThe Apocalypseşi Exodus*2006

Volume nonfictiune

- Wikipedia pseudo-enciclopedia minciunii, cenzurii şi dezinformării apărută în limba engleză cu titlul:Wikipedia: Pseudo- encyclopedia of the lie, censorship and misinformation [76][77][78][79] Prima carte critică la adresa wikipediei care dezvăluie abuzurile, minciuna, mistificările din această enciclopedie.
- Bible of the Light 2011

Referinţe critice pe autori și publicații

- Elvira SOROHAN [80] Convorbiri literare,paginile 25-28, nr.9 (237),septembrie 2015
- Al CISTELECAN [81] revista Familia nr. 11-12 noiembrie-decembrie 2015, paginile 16-18
- Laura Lazar ZAVALEANU [82]revista Familia nr.7-8, iulie-august, pagina 242, 2015
- Ana BLANDIANA -[83] Oglinda literară nr. 163, iulie 2015, pag. 10998 [84]
- Ioan HOLBAN [85] Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977 [86]

- Maria Ana TUPAN [87] Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977 [88]
- Cornel UNGUREANU [89]Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977 [90]
- Mircea MUTHU [91]Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977 [92]
- Ion VLAD [93]Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977 [94]
- Cornel MORARU [95] Oglinda literară nr. 163, iulie 2015, pag. 10998 [96]
- Marian ODANGIU[97] Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977[98]
- Fabrizio CARAMAGNA - [99][100],[101][102][103][104][105][106][107][108][109]
- Acad. Gheorghe VLĂDUŢESCU - [110][111]paginile 26 şi 27, nr.8, Decembrie 2009,Oglinda literară nr.97, ianuarie 2010, pagina 5296 [112]
- Ştefan BORBELY [113] Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977 [114]
- Calin TEUTISAN [115] Oglinda literară nr. 163, iulie 2015, pag. 10998 [116]
- Ovidiu MOCEANU [117] Oglinda literară nr. 163, iulie 2015, pag. 10998 [118]

- Gheorghe Andrei NEAGU [119] Oglinda literară nr. 163, iulie 2015, pag. 10998
- Ion DODU BĂLAN:Sorin Cerin-Despre creaţia sapienţială[120][121][122][123]"/[124]Agenţia de ştiri Napoca News,revista Nordlitera,Zona Interzisă, pagina Ligii Scriitorilor din România, Oglinda literară,Luceafărul românesc şi Destine literare din Canada.
- Theodor CODREANU [125] Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977 [126],Dualismul ca ispită a raționalismului, Oglinda literară nr.167, noiembrie 2015, pag.11283-11284-11285 [127]
- Florentin SMARANDACHE: Un Expatriat și Repatriat Scriitor Român, Destine literare, revistă a Asociației Canadiene a Scriitorilor Români, nr. 39, pag.92,iulie-octombrie 2016 [128]
- Ion PACHIA TATOMIRESCU:Aforismele revelarii sacrului dienoc de 21 Decembrie 2012, in cerul lui Sorin Cerin: Oglinda literară nr.97, ianuarie 2010, pagina 5296 [129]
- Eugen EVU - Fulgurante la Sorin Cerin[130]
- Dumitru CHIOARU [131]
- Al Florin ŢENE: Sorin Cerin un filozof al metaforei şi un poet al

cuvântului [132][133]Agenţia de ştiri Napoca News şi revista Nordlitera.

- Henrieta Anişoara ŞERBAN,Revista Kogaion Review [134] şi Revista Luceafărul Românesc "coaxialismul-de-sorin-cerin"/
- Adrian Dinu RACHIERU: [135][136] Revista Luceafărul românesc, Oglinda literară,nr. 89 din 2009
- Elisabeta Iosif, Mircea Alexandru Pop, Revista Zona Interzisă:Note critice asupra aforismelor şi cugetărilor din "Revelaţii 21 Decembrie 2012" [137]
- Denis Buican,Elisabeta Iosif"revelatii-21-decembrie-2012"-de-sorin-cerin

Bibliografie de critică literară

- Ioan Pachia Tatomirescu, Pagini de istorie literara vlaha de maine [138]
- Eugen Evu, Terapie de joc [139]

Antologii

- **The Little Red Book of Hope**,(Mica carte roșie a speranței)by Nick Lyons and Tony Lyons,*Skyhorse Publishing*; 1 edition (May 7, 2013)USA, pag 102,184 [140]

- **Antologia dell'aforisma romeno contemporaneo**,(Antologia aforismului românesc contemporan) autori Fabrizio Caramagna, Alina Breje, *Genesi editrice*, Italia [141] [142][143][144][145][146][147][148][149]2013
- **Quotes and Sayings: Quotes of Wisdom and Knowledge** by Pamela T Peters,CreateSpace Independent Publishing Platform; Lrg edition (May 6, 2012,USA, pag.35[150]
- **Pathways to Wisdom,: Inspired by Nature with Contemplative quotations** by MS Margaret L. Jackson, CreateSpace Independent Publishing Platform (November 20, 2014USA, pag. 43[151]
- **The Book on Truth and Honesty Quotes** by Neal Ranzoni, CreateSpace Independent Publishing Platform July 23, 2012,USA, pag.125[152]
- **The Book On "Wisdom Quotes" (The Book On Quotes Series)** by Neal Ranzoni,CreateSpace Independent Publishing Platform May 13, 2013,USA,pag.129[153]
- **Antologie de proză contemporană românească**, colecția Sărmanul Dionis, editura

Scrisul contemporan, autor Carmen Cătunescu, Ploiești, 2014[154]

- **Antologie de poezie contemporană românească**,colecția Porni Luceafărul,editura Scrisul contemporan, autor Carmen Cătunescu, Ploiești,2014[155]
- **Dincolo de cuvânt**, coordonator Valentina Becart, editura Arhip Art, Sibiu[156][157]2012

Dicționare

- **Un Dicționar al Scriitorilor Români Contemporani, volumul IV, Opera Omnia**, pag.137 -146, coordonator Ioan Holban, editura Tipo Moldova, Iasi [158] 2016
- **Cartea ințelepciunii universale** - Dicționar de maxime și aforisme din cultura română și universală, autor Nicolae Mareș, editura eLiteratura, București, [159] [160]2014
- **Dicţionarul scriitorilor români de azi**, autori Boris Crăciun şi Daniela Crăciun-Costin, editura Porţile Orientului, Iaşi. (revista Convorbiri literare)[161] [162]2011
- **Dicţionarul biobibliografic**, autori Anda Dejeu,Nicoleta Avram, Izabela Cerchezan, Andrei Cete, Sandra Cibicenco, Mădălina Olteanu,

Andreia Precub, Roxana Roman, editura Dacia XXI, Cluj Napoca. [163]2011

Lansări de carte

- Lansarea celor cinci carti de poezie de meditatie la targul de carte Gaudeamus 2015 pe data de 18 noiembrie. Acestea sunt: Fericire, Suntem o Holograma, Zile de carton, O Clipa de Eternitate si A Fi Poet. Toate aceste carti sunt scoase de catre editura eLiteratura atat in format tiparit cum se vede in video cat si online. [164][165]
- Lansarea cărții de aforisme Revelații, la biblioteca metropolitană din București, [[2008][166][167]
- Lansarea Coaxialismului la librăria Mihai Eminescu, București, 2007[168][169]

Opera lui Sorin Cerin din arhiva internet

- Internet Archive Sorin Cerin

Sorin Cerin - Cote cărţi în principalele biblioteci din România

---

- Biblioteca Academiei Române
- Biblioteca Naţională a României
- Biblioteca Metropolitană Bucureşti

Sorin Cerin pe Amazon

- Amazon Sorin Cerin De aici pot fi cumpărate cărţile autorului Sorin Cerin, ce întregesc întreaga sa operă, în format tipărit sau kindle.

Sorin Cerin video-interviuri

- Sorin Cerin - Sfinxul din Bucegi si Sacralitate
- Interviu cu Sorin Cerin in parcul IOR
- Sorin Cerin - Despre moarte I
- Sorin Cerin _ Despre moarte II
- Sorin Cerin _ Despre viata
- Sorin Cerin - Despre fericire I
- Sorin Cerin - Despre fericire II
- Sorin Cerin - Despre fericire III
- Sorin Cerin - Despre moarte si divinitatea Luminii
- Sorin Cerin - Ce este viața?
- Sorin Cerin - Despre spiritualitate
- Sorin Cerin - Conștiința Universală
- Sorin Cerin - Despre Dumnezeu
- Sorin Cerin - Amintirea este esența lumii
- Sorin Cerin - Despre coaxialism - Interviul editiei cu Anda Gavril la TV Romania Cultural (2007)

Sorin Cerin pe Goodreads

- Pagina despre Sorin Cerin, cărţi apărute, citate,etc

Sorin Cerin în L'Aforisma nel mondo – letture e scritture aforistiche contemporanee

---

- L’aforisma in Romania, Sorin Cerin

Sorin Cerin pe YouTube

- Pagina de Youtube Sorin Cerin

Citate celebre

- Top Famous Quotes
- Notable Quotes
- Famous Quotes Fusion
- They Said So
- Sorin Cerin Philosopher Quotes
- Citate Sorin Cerin în limba suedeză
- Quote tab
- Sorin Cerin Share Quotes
- Sorin Cerin Quoted Daily
- Citate alese
- Citate celebre
- Citate celebre Rightwords
- Citate de dragoste

- Maxime de Sorin Cerin
- Citate in engleza (Goodreads quotes)
- Citate in engleza (Search Quotes)
- Citate in engleza (Successories Quotes)
- Citate in engleza (Famous Sorin Cerin Quotes)
- Citate in engleza (Famous Quotes by Sorin Cerin)
- Citate in engleza Sorin Cerin Favourite Famous Quotes)
- Citate in engleza (Sorin Cerin Great Quotes)
- Citate in engleza (Sorin Cerin Citate celebre.eu)
- Citate bizi
- Citate Descopera

Poeme

- Poeme de Sorin Cerin

Interviuri în presă cu Sorin Cerin

- Interviu cu filosoful Sorin Cerin

Referiri la opera lui Sorin Cerin

Andrei Hrebenciuc [170] Thomas Leitch Wikipedia U

Categorii: Filozofi români | Autori de aforisme | Scriitori români | Autori români | Eseişti români | Poeţi români | Participanţi la revoluţia

română din 1989 | Naşteri în 1963 | Români în viaţă | Gânditori români

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII
-VERIGHETELE PRIVIRILOR
-poeme filosofice-